

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต จากการศึกษาผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง บัญชา อังสกุล (2545: 65) พบว่าสื่ออุปกรณ์การสอนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพราะสื่ออุปกรณ์เป็นตัวกระตุ้น ระวังในการเรียนรู้ ช่วยประหยัดเวลาและแรงงานครูผู้สอน การที่นักเรียนได้เห็นหรือสัมผัสจะช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจเร็วขึ้น ผู้วิจัยเห็นถึงปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ จึงได้จัดทำชุดแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเรื่องการใช Present Simple Tense เพื่อการสื่อสารขึ้น โดยมีเนื้อหาจากง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และสามารถใช้ในการชีวิตประจำวันได้

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยสารพัดช่างตรัง นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเป็นวิชาที่เรียนแล้วทำให้เข้าใจยาก และเกิดความสับสน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายเมื่อถึงเวลาเรียน เนื้อหาส่วนใหญ่ที่ต้องสอนและเรียนรู้ จะเป็นคำศัพท์ต่างๆ และบทสนทนาที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนไม่มีความสนใจที่จะเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงหาวิธีการทำให้นักเรียนปรับทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาได้อย่างชัดเจนและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยต้องการที่จะใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present simple tense เพื่อการสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนมีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้น นำความรู้ที่ได้จากการใช้แบบฝึกเสริมทักษะไปใช้ได้ในชีวิตจริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

สมมติฐาน

1. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. ผลการเรียนรู้ทางการเรียนหลังใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ สูงกว่า ก่อนใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ วิทยาลัยสารพัดช่างตรัง จำนวน 18 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ วิทยาลัยสารพัดช่างตรัง จำนวน 18 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

2.2 ตัวแปรตาม

2.2.1 ผลการเรียนรู้ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

3. เนื้อหา

แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ในการบอกเล่าเหตุการณ์ในชีวิตจริง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ที่สร้างขึ้นมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร

Present Simple Tense มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการใช้ Tense ในสถานการณ์หรือเหตุการณ์ในกาลปัจจุบัน เกี่ยวกับตนเอง

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 12 ชั่วโมง โดยแบ่งตามเนื้อหา ดังนี้ Present Simple Tense จำนวน 10 ชั่วโมง ทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน 2 ชั่วโมง

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ หมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแผนกสามัญสัมพันธ์ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอนนักเรียนสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร

2. ผลการเรียนรู้ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งวัดด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ภายใต้กรอบเนื้อหาภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

3. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 60 ข้อ

4. ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 หมายถึง คุณภาพของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับนักเรียนใช้ฝึกทักษะขณะเรียนและทดสอบหลังเรียนได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 วิทยาลัยสารพัดช่างตรัง ตำบลนาตาล่วง อำเภอเมือง จังหวัดตรัง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ชั้นระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างยนต์ จำนวน 1 ชุด คือ Present Simple Tense ที่มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสำหรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างยนต์

2. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างยนต์ มีผลการเรียนรู้ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาพื้นฐาน วิชาภาษาอังกฤษ สูงขึ้น

3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ อีกทั้งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้
4. เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน ในการนำไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเรื่องการใช้ Present simple tense เพื่อการสื่อสารครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (ฉบับแก้ไข พ.ศ. 2545)
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556
 - 2.1 หลักการของหลักสูตร
 - 2.2 จุดหมายของหลักสูตร
 - 2.3 หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556
3. วิธีสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 แนวคิดพื้นฐานและหลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 ขั้นตอนการดำเนินการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. แบบฝึกทักษะประกอบการเรียน
 - 4.1 ความหมายของแบบฝึก
 - 4.2 ประโยชน์ของแบบฝึก
 - 4.3 การนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน
5. ความรู้เกี่ยวกับ Present Simple Tense
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (ฉบับแก้ไข พ.ศ.2545)

หมวดที่ 1 บททั่วไป จุดมุ่งหมายและหลักการ

มาตรา 6 : การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

มาตรา 7 : ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมือง การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพ กฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

มาตรา 8 : การจัดการศึกษาให้ยึดหลักดังนี้

- (1) เป็นการจัดการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน

- (2) ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
- (3) พัฒนาสาระ และกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา

มาตรา 22 : การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ

มาตรา 23 : การจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาในเรื่องต่อไปนี้

(1) ความรู้เรื่องเกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติ และสังคมโลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทยและระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(2) ความรู้ และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เรื่องการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลยั่งยืน

(3) ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทยและการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา

(4) ความรู้ และทักษะด้านคณิตศาสตร์ และด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง

(5) ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

มาตรา 25 : การจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

(2) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา

(3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

(4) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

(5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ

(6) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดา มารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายเพื่อพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ (กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2546: 6-8,17-18)

2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

2.1 หลักการของหลักสูตร

1. เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ และประชาคมอาเซียนเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มีสมรรถนะ มีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพสามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ

2. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง เน้นสมรรถนะเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริงสามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเทียบโอนผลการเรียน สะสมผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ และสถานประกอบอาชีพ

3. เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน

4. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา สถานประกอบการชุมชนและท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาค เพื่อเพื่อขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

2.2 จุดหมายของหลักสูตร

1. เพื่อให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ สามารถนำความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพไปปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ เลือกวิธีการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน สร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชน ท้องถิ่นและประเทศชาติ

2. เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่เรียนรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและการประกอบอาชีพ สามารถสร้างอาชีพ มีทักษะในการจัดการและพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ

3. เพื่อให้เจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในวิชาชีพที่เรียน รักงาน รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี โดยมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น

4. เพื่อให้เป็นผู้พหุกรรมทางสังคมที่ดีงาน ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน การต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงาน ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น มีจิตสำนึกด้านปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อม

5. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรม และวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับอาชีพ

6. เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและโลกมีความรักชาติ สำนึกในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนรวม ดำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

2.3 หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

1. การเรียนการสอน

1.1 การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถเทียบโอนผลการเรียน และขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้

1.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นปฏิบัติจริง สามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในวิธีการและการดำเนินงาน มีทักษะการปฏิบัติงานในขอบเขตสำคัญและบริบทต่างๆ ที่สัมพันธ์กันซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานประจำ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะไปสู่บริบทใหม่ สามารถให้คำแนะนำ แก้ปัญหาเฉพาะด้านและรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น มีส่วนร่วมในคณะทำงาน หรือมีการประสานงานกลุ่ม รวมทั้งมีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน

2. การจัดการศึกษาและเวลาเรียน

การจัดการศึกษาในระบบปกติใช้ระยะเวลา 3 ปีการศึกษา การจัดเวลาเรียนให้ดำเนินการ ดังนี้

2.1 ในปีการศึกษาหนึ่งๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติหรือทวิภาค ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร

2.2 การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันเปิดทำการสอนไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วันๆ ละไม่เกิน 7 ชั่วโมง โดยกำหนดให้จัดการเรียนการสอนคาบละ 60 นาที

3. หน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 103 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตคือเกณฑ์ดังนี้

3.1 รายวิชาทฤษฎีที่ใช้เวลาบรรยายหรืออภิปราย ไม่น้อยกว่า 18 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

3.2 รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาในการทดลองหรือฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ ไม่น้อยกว่า 36 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

3.3 รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติในโรงฝึกงานหรือภาคสนาม ไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

3.4 รายวิชาที่ใช้ในการศึกษาระบบทวิภาคี ไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

3.5 การฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพในสถานประกอบการหรือแหล่งวิทยาการ ไม่น้อยกว่า 320 ชั่วโมง เท่ากับ 4 หน่วยกิต

3.6 การทำโครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

4. โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

4.1 หมวดวิชาทักษะชีวิต

- 4.1.1 กลุ่มวิชาภาษาไทย
- 4.1.2 กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ
- 4.1.3 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์
- 4.1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์
- 4.1.5 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์
- 4.1.6 กลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

4.2 หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ

- 4.2.1 กลุ่มทักษะวิชาชีพพื้นฐาน
- 4.2.2 กลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ
- 4.2.3 กลุ่มทักษะวิชาชีพเลือก
- 4.2.4 ฝึกประสบการณ์ทักษะชีวิต
- 4.2.5 โครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ

4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี

4.4 กิจกรรมเสริมหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา รายวิชาแต่ละหมวดวิชา สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และหรือพัฒนาได้ตามความเหมาะสมของภูมิภาคตามยุทธศาสตร์ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ทั้งนี้ สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องกำหนดรหัสวิชาจำนวนหน่วยกิตและจำนวนชั่วโมงเรียนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

5. การฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ

เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาหรือสถาบันกับการผลิตและหรือภาคบริการ หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาคทฤษฎีและการฝึกหัดหรือปฏิบัติเบื้องต้นในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันแล้วระยะเวลาหนึ่ง ทั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ได้สัมผัสกับการปฏิบัติงานอาชีพ เครื่องมือเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ทันสมัย และบรรยากาศการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนทำได้ คิดเป็น ทำเป็น และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนเกิดความมั่นใจและเจตคติที่ดีในการทำงานและการประกอบอาชีพอิสระ โดยการจัดฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพต้องดำเนิน

3. วิธีสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.1 แนวคิดพื้นฐานและหลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 42) กล่าวว่า วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ เกิดขึ้นมา โดยมีพื้นฐานแนวคิดที่ว่า ภาษาไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง ศัพท์ โครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษาคือระบบที่ใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมาย ดังนั้นการสอนภาษาจึงควรสอนให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร หรือสื่อความหมายได้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 109 - 111) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ การจัดการเรียนการสอนจึงเน้นหลักสำคัญดังต่อไปนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน
2. สอนภาษาในลักษณะบูรณาการ เพราะในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลาย ๆ ทักษะรวมกัน
3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา และกิจกรรมนี้ควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้
4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ หลาย ๆ รูปแบบ
5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด ผู้สอนไม่ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น

จากหลักการทั่วไปของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่า การสอนวิธีนี้มุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา ให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา แต่ก็ได้ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา

3.2 ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น อาจสรุปขั้นตอนการสอนที่สำคัญได้ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา เป็นการให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ
2. ขั้นการฝึก เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม
3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เป็นขั้นที่ให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง

3.3 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 118 - 119) กล่าวถึงข้อดีและข้อเสียของวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ข้อดีของวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. เป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษา คือ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง

2. เป็นวิธีสอนที่เน้นกิจกรรม ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกใช้ความคิด และมีความกล้าในการใช้ภาษา
3. ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น เป็นคู่ และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัย มีความรับผิดชอบ

ข้อจำกัดของวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ต้องการผู้สอนที่มีความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม การจัดกิจกรรม และการสร้างสถานการณ์ในห้องเรียนให้เหมือนจริง
2. เป็นวิธีสอนที่เน้นความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความรู้ความสามารถในรูปแบบของภาษา ดังนั้นการวัดและประเมินผลจะเน้นทักษะสัมพันธ์ และต้องวัดตลอดภาคเรียน ผู้สอนต้องมีความรู้ มีทักษะในการวัดผลแบบต่างๆ จึงจะทำให้ประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. แบบฝึกทักษะประกอบการเรียน

4.1 ความหมายของแบบฝึก

ราชบัณฑิตยสถาน (2544: 489) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึก หมายถึง แบบตัวอย่าง ปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนตอบ

วรรณ แก้วแพรง (วรรณ แก้วแพรง, 2526: 86; อ้างถึงใน วชิรนุช สินธุชัย 2541: 35) ได้กล่าวถึงแบบฝึกหัดเสริมทักษะเป็นแบบฝึกหัดที่ครูจัดขึ้นให้นักเรียน ให้นักเรียนได้มีทักษะเพิ่มขึ้น โดยการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความสนใจและพอใจ หลังจากทีนักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้นๆ มาบ้างแล้ว

วาสนา สุพัฒน์ (2530: 11) กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเพิ่มทักษะซึ่งสามารถนำไปแก้ปัญหาได้

อัจฉรา ชีวพันธ์และคณะ (อัจฉรา ชีวพันธ์ และคณะ, 2532: 102; อ้างถึงในนิยา วิชัยดิษฐ์, 2538: 53) ได้กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติ และนำเอาความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ ถูกต้องและคล่องแคล่ว

นิตยา มีสุขดี (2543: 30) กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่ นักเรียนมีลักษณะเป็นชุดการฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนทำโดยมีการทบทวนสิ่งที่เรียนผ่านมาแล้วจากบทเรียนให้เกิดความเข้าใจและเป็นแบบฝึก แกะไขในจุดบกพร่อง เพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะยิ่งขึ้น

อดุลย์ วงศ์ก้อม (2544: 30) กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง กิจกรรม หรือสิ่งที่ครูกำหนดขึ้นเป็นสถานการณ์เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้เรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

จากการให้ความหมายของแบบฝึกจากนักการศึกษาหลายท่าน พอสรุปได้ว่า แบบฝึก หมายถึง สื่อการเรียนการสอน หรือสิ่งเร้าทางการเรียนชนิดหนึ่งที่สร้างขึ้นประกอบการจัดกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกเพิ่มเติมจากเนื้อหาโดยครูเป็นผู้แนะนำ ช่วยเพิ่มพูนความรู้และพัฒนาความสามารถของนักเรียน ดังนั้น แบบฝึกจึงมีความสำคัญ และเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อ

ผู้เรียนมาก ในการช่วยเสริมทักษะเกิดการเรียนรู้ เข้าใจได้เร็วกว้างขวางขึ้น และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียน ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

4.2 ประโยชน์ของแบบฝึก

ดังนี้

แบบฝึกมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาทักษะมาก มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกหลายท่าน

สมจิต สวธนไพบุลย์ (2535: 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองตามอัตรา ความสามารถของแต่ละคน
2. ช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนครู
3. ช่วยสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนไม่ทัน
4. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่าน
5. ช่วยไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายจากการเรียนที่ครูต้องทบทวนซ้ำซาก
6. สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ไม่จำเป็นต้องเรียนให้พร้อมกัน
7. นักเรียนตอบผิดไม่มีผู้เยาะเย้ย
8. นักเรียนไม่ต้องคอยฟังการสอนของครู
9. ช่วยลดภาระของครูในการสอน
10. ช่วยประหยัดรายจ่ายค่าอุปกรณ์ที่มีนักเรียนจำนวนมาก
11. ผู้เรียนจะเรียนเมื่อใดก็ได้ไม่ต้องคอยฟังครูสอน
12. การเรียนไม่จำกัดเวลาสถานที่
13. ช่วยส่งเสริมความรับผิดชอบของนักเรียน

เพ็ตตี้ (Petty, 1963: 469 – 472; อ้างถึงใน แก้วอุตร เชื้อหาญ, 2545: 65 – 66) แบบฝึกมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาทักษะมาก คือ

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นส่วนที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะ แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะดีขึ้น แต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากผู้สอน

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

4. แบบฝึกช่วยเสริมสร้างให้ทักษะคงทนโดยกระทำ ดังนี้

- 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ แล้ว
- 4.2 ฝึกซ้ำๆ หลายเที่ยว
- 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องฝึก

5. แบบฝึกที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วย

ตนเองต่อไป

7. การให้นักเรียนทำแบบฝึกช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นได้ทันที่

8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกจากมีอยู่ในหนังสือเรียนจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงาน และเวลาในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกจากตำราเรียน ทำให้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่างๆ ได้อย่างเต็มที่มากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน

จากประโยชน์ของแบบฝึกที่กล่าวมา สรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาและทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนเพิ่มขึ้น ส่งเสริมให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง แบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือที่มีความเหมาะสมกับการนำมาใช้ฝึกทักษะเป็นอย่างมาก เพราะแบบฝึกจะช่วยให้นักเรียนมีความคล่องแคล่ว และมีความชำนาญได้เป็นอย่างดี

4.3 การนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน

บัทท์ (Butts, 1974: 50; อ้างในชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ, 2529: 32) ได้เสนอ

หลักการในการนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน ดังนี้

1. อ่านและศึกษาวัตถุประสงค์ให้เข้าใจเสียก่อน
2. ลองทำกิจกรรมในการฝึกดูว่าทำได้หรือไม่
3. พิจารณาเนื้อหาและกิจกรรมของแบบฝึกว่าสอดคล้องกันหรือไม่
4. พิจารณาจุดประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอนว่าสอดคล้องกันหรือไม่
5. แบบฝึกนั้นเหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่
6. เตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้ในแบบฝึกให้เหมาะสมกันหรือไม่
7. พิจารณาเวลาที่ใช้ในแบบฝึกว่าเหมาะสมกันหรือไม่
8. อภิปรายร่วมกับนักเรียนหลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกแล้ว เพื่อศึกษาถึงปฏิกิริยา

ตอบสนองของนักเรียนว่าเข้าใจหรือไม่

สรุปได้ว่า แบบฝึกมีความเหมาะสม ที่จะนำไปใช้ในการสอนได้เป็นอย่างดี เพราะสามารถพัฒนาทักษะ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ทั้งยังช่วยอำนวยความสะดวกให้กับครู ซึ่งเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบัน

5. ความรู้เกี่ยวกับ Present Simple Tense

5.1 ชนิดและโครงสร้างของ Present Simple Tenses

Present Tense (ปัจจุบันกาล) แบ่งเป็นชนิดย่อยได้ 4 ชนิด และมีโครงสร้าง ดังนี้

Present Tense

1. Present Simple Tense

โครงสร้าง Subject + Verb 1

2. Present Continuous Tense

โครงสร้าง Subject + Verb to be (is, am, are) + Verb 1 -ing

3. Present Perfect Tense

โครงสร้าง Subject + Verb to have (has, have) + Verb 3

4. Present Perfect Continuous Tense

โครงสร้าง Subject + Verb to have (has, have) + been + Verb 1 -ing

Present Simple Tense หมายถึง ประโยคที่มีรูปกริยาแสดงการกระทำที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ดังนี้

1. เหตุการณ์ที่เป็นจริงเสมอ หรือเหตุการณ์ที่เป็นไปตามธรรมชาติ

ประธานเอกพจน์

He	}	+ กริยาช่องที่ 1 เติม s หรือ es
She		
It		
Kamon		
A cat		

ประธานพหูพจน์ รวมทั้ง I และ You

We	}	+ กริยาช่องที่ 1 (ไม่ต้องเติม s)
They		
The cats		
I		
You		

เช่น The sun rises in the east. We study in Pratom 6.

2. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัย หรือเกิดขึ้นเป็นประจำสม่ำเสมอ ซึ่งมักจะมี กลุ่มคำที่แสดง
ความถี่ (Adverb of frequency) เช่น always, often, usually, rarely, hardly, generally, sometimes,
never, ... วางไว้หลังประธานและหน้า Verb 1 (แต่ถ้ามี Verb to be (is, am, are) จะวางไว้หลัง Verb to be)

ประธานเอกพจน์

He	}	+ Adverb of frequency + กริยาช่องที่ 1 เติม s หรือ es
She		
It		
A boy		
Kamon		

ประธานพหูพจน์ และ You

We	}	+ Adverb of frequency + กริยาช่องที่ 1 (ไม่ต้องเติม s)
They		

The boys หรือ

The cats + are + Adverb of frequency + กริยาช่องที่ 1 (ไม่ต้องเติม s)

You

ประธาน I

I { + Adverb of frequency + กริยาช่องที่ 1 (ไม่ต้องเติม s)
หรือ
+ am + Adverb of frequency + กริยาช่องที่ 1 (ไม่ต้องเติม s)

เช่น He usually smokes cigarette. The sun is always hot.

หรือ เหตุการณ์เกิดขึ้นซ้ำๆ หรือเกิดขึ้นเป็นกิจวัตรประจำวัน ซึ่งมักจะมีกลุ่มคำที่แสดงความบ่อย (Adverb of time) เช่น everyday, once, twice, three times, in the morning, during the summer, ... วางไว้ท้ายประโยค เช่น

ประธานเอกพจน์

He
She
It
A boy
Kamon } + กริยาช่องที่ 1 เติม s หรือ es + Adverb of time

ประธานพหูพจน์ รวมทั้ง I และ You

We
They
The boys
I
You } + กริยาช่องที่ 1 (ไม่ต้องเติม s) + Adverb of time

เช่น He plays tennis everyday.

หลักการเติม s หรือ es ท้ายคำกริยา ใน Present Simple Tense

1. กริยาโดยทั่วไปเติม s ได้เลย
2. กริยาที่ลงท้ายด้วย s, ss, sh, ch, x, z หรือ o เติม es
3. กริยาที่ลงท้ายด้วย y ให้เปลี่ยน y เป็น i แล้วจึงเติม es (ยกเว้น หน้า y เป็นสระ (a, e, i, o, u) ให้เติม s ได้เลย)

Present Simple Tense รูปปฏิเสธ (Negative Form)

ในประโยคที่มี Verb to be (is, am, are) หรือ Verb to have (has, have) ทำให้เป็นประโยคปฏิเสธโดยเติม not หลัง Verb to be (is, am, are) และ Verb to have (has, have)

โครงสร้างประโยค Present Simple Tense รูปปฏิเสธ ที่มี Verb to be

Subject + Verb to be (is, am, are) + not + Verb 1

He	is	not	Verb 1
She			
It			
A cat			
I	am		
We	are		
They			
The boys			
You			

โครงสร้างประโยค Present Simple Tense รูปปฏิเสธ ที่มี Verb to have

Subject + Verb to have (has, have) + not + Verb 1

He	has		
She			
It			
A cat			
We	have	not	Verb 1
They			
The boys			
I			
You			

ส่วนประโยคที่ไม่มี Verb to be (is, am, are) หรือ Verb to have (has, have) ทำให้เป็นประโยคปฏิเสธด้วยการนำ Verb to do (does, do) มาเป็น Verb ช่วย โดย does ใช้กับประธานเอกพจน์ (ซึ่งเมื่อนำ does มาเป็น Verb ช่วยแล้ว Verb แท้ที่อยู่ในประโยคนั้นไม่ต้องเติม s) และ do ใช้กับประธานพหูพจน์ รวมทั้ง I และ You แล้วเติม not หลัง Verb to do (does, do)

โครงสร้างประโยค Present Simple รูปปฏิเสธที่ไม่มี Verb to be หรือ Verb to have

Subject + Verb to do (does, do) + not + Verb 1

He	does	not	Verb 1
She			
It			
A cat			

We			
They			
The boys	do		
I			
You			

Present Simple Tense รูปคำถาม (Interrogative Form)

ในประโยคที่มี Verb to be (is, am, are) หรือ Verb to have (have, has) ทำให้เป็นประโยคคำถามโดยนำ Verb to be (is, am, are) หรือ Verb to have (have, has) มาขึ้นต้นประโยค (อยู่หน้าประธาน)

โครงสร้างประโยค Present Simple Tense รูปคำถาม ที่มี Verb to be
Verb to be (is, am, are) + Subject + Verb 1

Is	he she it a cat	Verb 1 ?
Am	I	
Are	we they the boys you	

โครงสร้างประโยค Present Simple Tense รูปคำถาม ที่มี Verb to have
Verb to have (has, have) + Subject + Verb 1

Has	he she it a cat a boy	Verb 1 ?
Have	we they the boys	

	I	
	you	

ส่วนในประโยคที่ไม่มี Verb to be หรือ Verb to have ทำให้เป็นประโยคคำถามด้วยการนำ Verb to do (does, do) มาเป็น Verb ช่วย โดยนำมาขึ้นต้นประโยค (อยู่หน้าประธาน) (does ใช้กับประธานเอกพจน์ (ซึ่งเมื่อนำ does มาเป็น Verb ช่วยแล้ว Verb แท้ที่อยู่ในประโยคนั้นไม่ต้องเติม s หรือ es) do ใช้กับประธานพหูพจน์ รวมทั้ง I, และ You)

โครงสร้างประโยค Present Simple รูปคำถามที่ไม่มี Verb to be หรือ Verb to have
Verb to do (dose, do) + Subject + Verb 1

Does	he she it a cat a boy	Verb 1 ?
Do	we they the boys I you	

การใช้ Verb to be ใน Present Simple Tense

Verb to be ที่ใช้ใน Present Simple Tense ได้แก่

1. is ใช้เมื่อประธานเป็นคำนามเอกพจน์หรือสรรพนามแทนคำนามเอกพจน์ (He, She, It)
2. am ใช้เมื่อประธานเป็น I
3. are ใช้เมื่อประธานเป็นคำนามพหูพจน์หรือสรรพนามแทนคำนามพหูพจน์ (We, They)

และ You

Verb to be อาจใช้เป็น Verb แท้ โดยจะหมายความว่า เป็น, อยู่, คือ เช่น

My Name is Pana. (ชื่อของฉันคือพนา)

Kamon is a farmer. (กมลเป็นชาวนา)

การใช้ Verb to have ใน Present Simple Tense

Verb to have ที่ใช้ใน Present Simple Tense ได้แก่

1. has ใช้เมื่อประธานเป็นคำนามเอกพจน์ หรือสรรพนามแทนคำนามเอกพจน์ (He, She, It)

2. have ใช้เมื่อประธานเป็นคำนามพหูพจน์ หรือสรรพนามแทนคำนามพหูพจน์ (We, They) I และ You

Verb to have อาจใช้เป็น Verb แท้ โดยจะมีความหมายว่า มี

(ใช้ have got แทนได้) เช่น

I have a new camera. หรือ I have got a new camera. ฉันมีกล้องถ่ายรูปใหม่

He has black hair. หรือ He has got black hair.

เขามีผมสีดำ

หรือมีความหมายอื่น ๆ เช่น

have breakfast, have lunch, have dinner	กิน, ดื่ม
have a shave	โกนหนวด
have a baby	คลอดลูก
have a look	ดู
have a try, have a go	ลอง
have a dream	ฝัน
have a sleep	นอน
have a swim	เล่นกีฬาว่ายน้ำ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จำนงค์ โปธาเกียง (2538 : บทคัดย่อ) ได้ใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อการสอนซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยพบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากที่สร้างขึ้นได้ยึดหลักการ คือ มีจุดมุ่งหมายในการฝึกที่ชัดเจนเป็นไปตาม ลำดับความยากง่าย คำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก มีคำชี้แจงในการฝึกที่ชัดเจน มีหลายแบบ เหมาะสมกับเวลา และความสนใจ โดยอาศัยกระบวนการฝึกฝนหลาย ๆ ครั้งเพื่อให้เกิดทักษะในการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง และผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยากระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยการใช้แบบฝึก แตกต่างกันในทางที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุรางค์ สายอุดม (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏว่า นักเรียนมีความรู้และความสามารถในการเรียนสูงขึ้นเป็นที่น่าพอใจ เมื่อผลการทดสอบความก้าวหน้าของการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จินตนา เกิดสายทอง (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

โรจนา แสงรุ่งรวี (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ก่อนและหลังการสอนด้วยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ แตกต่างกันทางที่ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นันทนา คำภักดิ์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะคำศัพท์ ภาษาอังกฤษกับการสอนปกติ โรงเรียนบ้านทรายมูล อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนโดยการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เชาวณี คำเลิศลักษณ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนครนาราขบุรี อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกมีประสิทธิภาพ 86.04/80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังจากทำแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อน การทำแบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กันต์ดนัย วรจิตติพล (2542: บทคัดย่อ) ที่ได้ทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏนครปฐม จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกมีประสิทธิภาพ 84.31/83.01 และความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนหลังจากทำแบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนทำแบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปานฤทัย สิทธิราษฎร์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง Present Simple Tense และ Past Simple Tense ปรากฏว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 83.33/90.74 ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 86 และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอยู่ในระดับมากที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเกณฑ์ของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร และเพื่อวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร โดยมีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. แบบวิจัย
5. การดำเนินการทดลอง
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล
8. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 วิทยาลัยสารพัดช่างตรัง ตำบล นาตาล่วง อำเภอเมือง จังหวัดตรัง สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 18 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Tense เพื่อการสื่อสาร การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์
2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ จำนวน 60 ข้อ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและหาคุณภาพแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

ขั้นตอนการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2556
2. ศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
สื่อการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ
3. กำหนดกรอบแนวคิด และรายละเอียดเนื้อหาที่จะนำมาสร้างแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร
4. สร้างแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร
ที่สอดคล้องกับเนื้อหา จำนวน 1 ชุด
5. นำไปทดลองใช้กับประชากร เก็บรวบรวมข้อมูล นำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพ

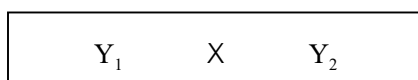
การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียน

ในการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียน เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ที่ใช้สำหรับทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ได้ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชาในแผนกสามัญสัมพันธ์ (ภาษาอังกฤษ) และการสร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ
2. สร้างแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียน ได้แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ

แบบวิจัย

ใช้แบบวิจัยกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง (One-Group Pretest-Posttest Design) เนื่องจากมีนักเรียนเพียงห้องเดียว ซึ่งแสดงดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แสดงแบบวิจัยกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง (One-Group Pretest-Posttest Design)

Y_1 หมายถึง การวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ (Pretest)

X หมายถึง การทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

Y₂ หมายถึง การวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนหลังใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ (Posttest)

หมายเหตุ Y₁ Y₂ วัดด้วยข้อสอบชุดเดียวกัน

การดำเนินการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองดังนี้

1. ทำความเข้าใจกับนักเรียน โดยแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีเรียนและวิธีการวัดและประเมินผล การเรียนรู้
2. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ก่อนเรียน (Pretest) เรื่องการใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์
3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ชุด Present Simple Tense ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ชั่วโมง
4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้หลังเรียน (Posttest) เรื่องการใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์
5. เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้แบบฝึกไปวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้เรียนที่เป็นประชากร 3 ระยะ คือ

1. ก่อนใช้แบบฝึกแต่ละชุด เก็บรวบรวมข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ ก่อนเรียน
2. ระหว่างใช้แบบฝึกแต่ละชุด เก็บรวบรวมข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึก ทุกแบบฝึก
3. หลังใช้แบบฝึกแต่ละชุด เก็บรวบรวมข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ หลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์คะแนนจากการทำแบบฝึกระหว่างเรียนกับผลการเรียนรู้หลังเรียน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ เทียบเกณฑ์ 80/80 โดยใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละ

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สูตรคำนวณการทดสอบที (t-test) แบบไม่อิสระ เนื่องจากประชากรกลุ่มเดียววัด 2 ครั้ง (พิสนุ พองศรี, 2549:165)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน

ใช้ μ หาค่าเฉลี่ย และค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนระหว่างเรียนและผลการเรียนรู้ทางการเรียน
เนื่องจาก

$$\mu = \frac{\sum x}{N}$$

μ คือ คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ คือ ผลรวมของคะแนนของนักเรียน

N คือ จำนวนนักเรียนที่เป็นประชากร

2. สถิติอ้างอิง / ทดสอบสมมติฐาน

2.1 ใช้ t-test เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน (พิสนุ พองศรี, 2549:174)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

t คือ ค่าวิกฤติใน t - distribution

$\sum D$ คือ ผลรวมของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่

$\sum D^2$ คือ ผลรวมของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง

$(\sum D)^2$ คือ ผลรวมของผลต่างของคะแนนทั้งหมด ยกกำลังสอง

n คือ จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเรื่องการใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีทางสถิติ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์
2. ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

μ	แทน	คะแนนเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นประชากรทั้งหมด
n	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นประชากรทั้งหมด
D	แทน	ผลต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนแต่ละคู่
D^2	แทน	ผลต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
$\sum D$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนแต่ละคู่
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าวิกฤติใน t – distribution

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

คนที่	ระหว่างเรียน	หลังเรียน
	รวม (170)	(60)
1	162	54
2	150	48
3	159	51
4	139	48
5	163	54
6	143	51
7	139	48
8	129	45
9	145	48
10	157	54
11	132	45
12	146	51
13	144	51
14	139	48
15	146	51
16	127	45
17	133	45
18	133	45
รวม	2586	882
เฉลี่ย	143.67	49.00
เฉลี่ยร้อยละ	$E_1 = 84.51$	$E_2 = 81.67$

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละที่นักเรียนทำได้ระหว่างเรียน (E_1) เท่ากับ 84.51 และจากการทดสอบหลังเรียน (E_2) เท่ากับ 81.67 นั่นคือ ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ (E_1/E_2) มีค่าเท่ากับ 84.51/81.67 แสดงว่า แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

คนที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	D ²
1	39	54	15	225
2	24	48	24	576
3	33	51	18	324
4	33	48	15	225
5	39	54	15	225
6	30	51	21	441
7	27	48	21	441
8	21	45	24	576
9	33	48	15	225
10	39	54	15	225
11	24	45	21	441
12	36	51	15	225
13	33	51	18	324
14	24	48	24	576
15	33	51	18	324
16	27	45	18	324
17	24	45	21	441
18	24	45	21	441
n = 18	$\mu = 30.17$	$\mu = 49.00$	$\sum D = 339$	$\sum D^2 = 6,579$
			$(\sum D)^2 = 114,921$	

t = 28.42

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ จากการคำนวณด้วยสูตรการคำนวณการทดสอบที (t-test) แบบไม่อิสระ พบว่า ค่าที่คำนวณได้เท่ากับ 28.42 ค่าที่ในตารางแจกแจง แบบ t ที่ df = 17 ระดับนัยสำคัญ .01 เท่ากับ 2.567 ซึ่งค่าที่ที่คำนวณได้มากกว่าค่าที่ในตาราง แสดงว่า นักเรียนมีผลการเรียนรู้ทางการเรียนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่องการใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ซึ่งมียุทธศาสตร์ประกอบ กระบวนการที่สำคัญ และผลการวิจัย สรุปได้ ดังนี้

สรุปผล

วัตถุประสงค์

1. เพื่อใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

สมมติฐาน

1. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ผลการเรียนรู้ทางการเรียนหลังใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร

ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 วิทยาลัยสารพัดช่างตรัง ตำบลนาตาล่วง อำเภอเมือง จังหวัดตรัง สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 18 คน

แบบวิจัย

ใช้แบบวิจัยกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง (One-Group Pretest-Posttest Design) เนื่องจากมีนักเรียนเพียงห้องเดียว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร

2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างยนต์ สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร

การดำเนินการทดลอง

1. เตรียมตัวนักเรียน ให้เข้าใจขั้นตอนและวิธีการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร โดยแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้และการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

2. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนเรียน (Pretest) เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์

3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ Present Simple Tense ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ชั่วโมง

4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียนหลังเรียน (Posttest) เรื่องการใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร

5. เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้แบบฝึกไปวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

4. ก่อนใช้แบบฝึก เก็บรวบรวมข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียน ก่อนเรียน

5. ระหว่างใช้แบบฝึกแต่ละชุด เก็บรวบรวมข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกทุกแบบฝึก

6. หลังใช้แบบฝึก เก็บรวบรวมข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเรียน หลังเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเฉลี่ยร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติอ้างอิง/ทดสอบสมมติฐาน ใช้การทดสอบทีแบบไม่อิสระ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนกับผลการเรียนรู้ทางการเรียน หลังเรียน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ เทียบเกณฑ์ 80/80 โดยใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละ

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สูตรคำนวณการทดสอบที (t-test) แบบไม่อิสระ เนื่องจากประชากรกลุ่มเดียววัด 2 ครั้ง (พิสนุ พองศรี, 2549:165)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพ 84.51/81.67 แสดงว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลการเรียนรู้ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเรื่องการใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ ที่พัฒนาขึ้นมีโครงสร้างและรูปแบบตามหลักของสื่อการจัดการเรียนรู้ และจากผลการทดลอง พบว่า แบบฝึกมีประสิทธิภาพ 84.51/81.67 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำแบบฝึกเสริมทักษะไปใช้

1.1 จากการศึกษาพบว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Present Simple Tense เพื่อการสื่อสาร มีผลทำให้นักเรียนมีทักษะทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ดังนั้น ควรจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นอื่นๆ ต่อไป

1.2 ในการนำแบบฝึกไปใช้กับนักเรียนชั้นอื่นๆ ครูผู้สอนควรวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้ต่อเนื่องเหมาะสม ปรับเวลาในการทำกิจกรรมให้เหมาะสมกับศักยภาพของนักเรียนเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น